

Énekek éneke

Reisinger János bevezető előadásával

Salamon Énekek éneke.

1.

A Völegény és Menyasszony benső szerelme.

1. Énekek éneke, mely Salamoné.
2. Csókoljon meg engem az ő szájának csókjaival; / mert a te szerelmeid jobbak a bornál.
3. A te drága kenetid jók illatozásra; / a te neved kiöntött drága kenet; / azért szeretnek téged a leányok.
4. Vonj engemet te utánad, hadd fussunk! / Bevitt engem a király az ő ágyasházába; / örvendezünk és vígadunk te benned, / előszámáljuk a te szerelmeidet, melyek jobbak a bornál, / méltán szeretnek téged.
5. Fekete vagyok, de szép, Jeruzsálem leányi; / mint Kédár sátrai és Salamon szőnyegei.
6. Ne nézzetek engem, hogy én fekete vagyok, hogy a nap lesütött engem; / az én anyámnak fiai ellenem megharagudtak, / a szőlőknek őrizőjévé tettek engem, – / a magam szőlőjét nem őriztem.
7. Mondd meg nékem, te, a kit az én lelkem szeret, / hol legeltetsz, hol deeltetsz délben; / mert miért legyen én olyan, mint a ki elfátyolozza magát, társaid nyájainál?
8. Mivelhogy nem tudod, oh asszonyok között legszebb! / jőjj ki a nyájnak nyomdokain, / és őrizd a te kecskéidet a pásztoroknak sátorai körül.
9. A Faraó szekereiben való paripákhoz hasonlítlak téged, én mátkám.
10. Szépek a te orczáid a halántékra való lánczokban, / a te nyakad a gyöngysorokban.
11. Arany lánczokat csinálunk néked, / ezüstből csinált gyöngyökkel.
12. Mikor a király az ő asztalánál ül, / nárdusnak jóillatja származik én tőlem.
13. Olyan az én szerelmesem nékem, mint egy kötés mirha, / mely az én kebeleim között hál.
14. Mint az Engedi szőlőiben a cziprusfürt, / olyan nékem az én szerelmesem.
15. Ímé, szép vagy én mátkám, ímé, szép vagy, / a te szemeid olyanok, mint a galambok.
16. Ímé, te is szép vagy én szerelmesem, gyönyörűséges, / és a mi nyoszolyánk zöldellő.
17. A mi házainknak gerendái czédrusfák, / és a mi mennyezetünk cziprusfa.

2.

A Menyasszony vágyódása a Völegényhez.

1. Én Sáronnak rózsája vagyok, és a völgyek lilioma.
2. Mint a lilium a tövisek közt, / olyan az én mátkám a leányok közt.
3. Mint az almafa az erdőnek fái közt, / olyan az én szerelmesem az ifjak közt. / Az ő árnyékában felette igen kívánok ülni; / és az ő gyümölcse gyönyörűsége az én ínyemnek.
4. Bevisz engem a borozó házba, és / zászló felettem a szerelme.
5. Erősítetek engem szőlővel, / üdítetek fel engem almákkal; / mert betege vagyok a szerelemnek.
6. Az ő balkeze az én fejem alatt van, / és jobbkezevel megölel engem.
7. Kényszerítlek titeket, Jeruzsálemnek leányai, / a vadkecskékre és a mezőnek szarvasira: / fel ne költsétek és fel ne serkentsétek a szerelmet / addig, a míg akarja.
8. Az én szerelmesemnek szavát hallom, ímé, ő jó, / ugrálva a hegyeken, / szökellve a halmokon!
9. Hasonlatos az én szerelmesem az őzhöz, vagy a szarvasoknak fiához. / Ímé, ott áll a mi falunkon túl, / néz az ablakon keresztül, / tekintget a rostélyokon keresztül,
10. Szóla az én szerelmesem nékem, és monda: / kelj fel én mátkám, és szépem, és jöszte.
11. Mert ímé a tél elmúlt, / az eső elmúlt, elment.
12. Virágok láttatnak a földön, / az éneklésnek ideje eljött, / és a gerliczének szava hallatik a mi földünkön.
13. A fügefa érleli első gyümölcseit, / és a szőlők virágzásban vannak, jóillatot adnak; / kelj fel én mátkám, én szépem, és jöjj hozzám!
14. Én galambom, a kösziklának hasadékiban, / a magas kőszálnak rejtekében, / mutasd meg nékem a te orczádat, / hadd halljam a te szódat; / mert a te szód gyönyörűsége, / és a te tekinteted ékes!
15. Fogjátok meg nekünk a rókákat, a rókafiakat, / a kik a szőlőket elpusztítják; / mert a mi szőlőink virágban vannak.
16. Az én szerelmesem enyém, és én az övé, / a ki a liliumok közt legeltet.

17. Míglen meghűsül a nap és az árnyékok elmúlnak: / térj meg és légy hasonló, én szerelmesem, az őzhöz, / vagy a szarvasoknak fiához a Béther hegyein.

3.

A Menyasszony hűsége.

1. Az én ágyasházamban éjjeleken / keresém azt, a kit szeret az én lelkem, / keresém őt, és meg nem találtam.
2. Immár felkelek és eljáróm a várost, / a tereket és az utcákat, / keresem azt, a kit szeret az én lelkem; / keresém őt; és nem találám.
3. Megtalálának engem az őrizők, a kik a várost kerülik. Mondék nékik: / Láttátok-e azt, a kit az én lelkem szeret?
4. Alig mentem vala el azoktól, / mikor megtaláltam azt, a kit az én lelkem szeret. / Megragadám őt, el sem bocsátám, / mígnem bevivém őt anyám házába, / és az én szülőmnek ágyasházába.
5. Kényszerítelek titeket, Jeruzsálemnek leányai, / a vadkecskékre, és a mezőknek szarvasira, / fel ne költsétek és fel ne serkentsétek a szerelmet, / valamíg ő akarja.
A Völégény dicsősége.
6. Kicsoda az, a ki feljő a pusztából, / mint a füstnek oszlopa? / mirhától és tömjéntől illatos, / a patikáriusnak minden jó illatú porától.
7. Ímé, ez a Salamon gyaloghintaja, / hatvan erős férfi van körülötte, / Izráelnek erősei közül!
8. Mindnyájan fegyverfogók, hadakozásban bölcsek, / kinek-kinek oldalán fegyvere, / az éjszakának félelme ellen.
9. Hálóágyat csinált magának Salamon király / a Libánus fáiból.
10. Oszlopait ezüstből csinálta, / oldalát aranyból, ágyát biborból, / belső része ki van rakva szeretettel, / a Jeruzsálemnek leányi által.
11. Jőjjetek ki, és nézzétek, Sionnak leányai, / Salamon királyt a koronában, / melylyel megkoronázta őt az anyja, / az ő eljegyzésének napjára, és az ő szíve vígasságának napjára!

4.

A Menyasszony jelességei.

1. Ímé szép vagy, én mátkám, ímé szép vagy, / a te szemeid galambok a te fátyolod mögött; / a te hajad hasonló a kecskéknek nyájához, / melyek a Gileád hegyéről szállanak alá.
2. A te fogaid hasonlók a megnyirt juhok nyájához, / melyek a fördőből feljönnek, / melyek mind kettősöket ellenek, / és nincsen azok között meddő.
3. Mint a karmazsin czérna, a te ajkaid, / és a te beszéded kedves, / mint a pomagránátnak darabja, olyan a te vakszemed / a te fátyolod alatt.
4. Hasonló a te nyakad a Dávid tornyához, / a mely építtetett fegyveres háznak, / a melyben ezer paizs függesztetett fel, / mind az erős vitézek paizsai.
5. A te két emlőd olyan, mint két vadkecske, / egy zergének kettős fia, / a melyek a liliomok közt legelnek.
6. Míg meghűsül a nap, és elmulnak az árnyékok, / elmegyek a mirhának hegyére, / és a tömjénnek halmára.
7. Mindenestől szép vagy, én mátkám, / és semmi szeplő nincs benned!
8. Én velem a Libánusról, én jegyesem, / én velem a Libánusról eljőjj; / nézz az Amanának hegyéről, / a Sénirnek és Hermonnak tetejéről, / az oroszlánoknak barlangjokból, / a párduczoknak hegyeiről.
9. Megsebesítetted az én szívemet, én húgom, jegyesem, / megsebesítetted az én szívemet a te szemeidnek egy tekintésével, / a te nyakadon való egy aranylánczczal!
10. Mely igen szépek a te szerelmeid, én húgom, jegyesem! / mely igen jók a te szerelmeid! jobbak a bornál, / és a te keneteidnek illatja minden fűszerszámnál!
11. Színmézet csepegnek a te ajkaid, én jegyesem, / méz és tej van a te nyelved alatt, / és a te ruháidnak illatja, mint a Libánusnak illatja.
12. Olyan, mint a berekesztett kert az én húgom, jegyesem! / mint a befoglaltatott forrás, bepecsételt kútforrás!

13. A te csemetéid gránátalmás kert, / édes gyümölcsökkel egybe, / cziprusok nárdusokkal egybe.
14. Nárdus és sáfrány, jóillatú nád és fahéj, / mindenféle temjéntermő fákkal, / mirha és áloes, minden drága fűszerszámokkal.
15. Kerteknek forrása, élő vizeknek kútfeje, / melyek folynak a Libánusról.
16. Serkenj fel északi szél, és jöjj el déli szél, / fújj az én kertemre, / folyjanak annak drága illatú szerszámai, / jöjjön el az én szerelmesem az ő kertébe, / és egye annak drágalátos gyümölcsét.

5.

1. Bementem az én kertembe, én húgom, jegyesem, / szedem az én mirhámát, az én balzsammal, / eszem az én lépesmézemet az én mézemmél, / iszom az én boromat az én tejemmel. / Egyetek barátim, igyatok, és részegedjete meg, szerelmesim!
A Menyasszony hallja a Völegény szavát, panaszolja tőle való elválasztatását és dicséri szépségét.
2. Én elaludtam, de lelkemben vigyázok vala, / és ímé az én szerelmesemnek szava, a ki zörget, mondván: / Nyisd meg nekem, én húgom, én mátkám, / én galambom, én tökéletesem; / mert az én fejem megrakodott harmattal, / az én hajam az éjszakának harmatjával!
3. Felelék én: Levetettem ruhámat, / hogy-hogy öltözhethném fel? / Megmostam lábaimat, / mimódon keverném azokat a porba?
4. Az én szerelmesem kezét benyújtá az ajtónak hasadékán, / és az én belső részeim megindulának ő rajta.
5. Felkelék én, hogy az én szerelmesemnek megnyissam, / és az én kezeimről mirha csepeg vala, / és az én ujjaimról folyó mirha a / závárr kilincsére.
6. Megnyitám az én szerelmesemnek; / de az én szerelmesem elfordult, elment; / az én lelkem megindult az ő beszédén: / keresém őt, de nem találám, / kiáltám őt, de nem felele nekem!

7. Megtalálának engem az őrizők, a kik a várost kerülik, / megverének engem, megsebesítének engem, elvevék az én felöltömet tőlem / a kőfálnak őrizői.
8. Kényszerítetek titeket, Jeruzsálemnek leányai, / ha megtaláljátok az én szerelmesemet, / mit mondotok néki? hogy én a szerelem betege vagyok!
9. Micsoda a te szerelmesed egyéb szerelmesek felett, / oh asszonyoknak szépe? / Micsoda a te szerelmesed egyéb szerelmesek felett, / hogy minket ilyen igen kényszerítesz?
10. Az én szerelmesem fejr és piros, / tízezer közül is kitetszik.
11. Az ő feje, mint a választott drága megtisztított arany; / fodor haja fekete, mint a hollónak.
12. Az ő szemei mint a vízfolyás mellett való galambok, / melyek tejben fürödnek, / szép teljesen helyezetttek.
13. Az ő orcája hasonlatos a drága füveknek táblájához, / a melyeknek illatos plántákat nevelnek; / az ő ajkai liliomok, / melyekről csepegő mirha foly.
14. Az ő kezei aranyhengerek; / melyek befoglaltattak topázba; / az ő teste elefántcsontból való mű, / zafirokkal megrakva.
15. Az ő szárai márványoszlopok; / melyek tiszta arany talpakra fundáltattak; / az ő tekinteti, mint a Libánus; / tetszetes mint a czédrusfa.
16. Az ő inye édességek, / és ő mindenestől fogva kíváncsú! / Ez az én szerelmesem, és ez az én barátom, / oh Jeruzsálemnek leányai!
17. Hová ment a te szerelmesed, / oh asszonyoknak szépe? / hová fordult a te szerelmesed, / hogy keressük őt veled együtt?
18. Az én szerelmesem, elment az ő kertébe, / a drága füveknek táblái közé, / hogy lakozzék a kertekben, / és liliomokat szedjen.
19. Én az én szerelmesemé vagyok, és az én szerelmesem enyim, / a ki a liliomok közt legeltet.

6.

Az újra egyesülés öröme.

1. Szép vagy én mátkám, mint Tirsza városa, / kedves, mint Jeruzsálem, / rettenetes, mint a zászlós tábor.
2. Fordítsd el a te szemeidet én tőlem, / mert azok megzavarnak engem. / A te hajad olyan, mint a kecskének nyája, / melyek a Gileádról szállanak alá.
3. A te fogaid hasonlók a juhok nyájához, / melyek feljönek a fördőből, / melyek mind kettősöket ellenek, / és meddő azok között nincsen.
4. Mint a pomagránát darabja a te vakszeded, / a te fátyolod alatt.
5. Hatvanan vannak a királynék, / és nyolczvan az ágyasok / és számtalan a leányzó.
6. És az én galambom, az én tökéletesem, / az ő anyjának egyetlenegye, / az ő szülőjének választottja. / Látják a leányok, és boldognak mondják őt, / a királynéasszonyok és az ágyasok, és dicsérik őt.
7. Kicsoda az, a ki úgy láttatik mintegy hajnal, / szép, mint a hold, tiszta, mint a nap, / rettenetes, mint a zászlós tábor?
8. A diófás kertekbe mentem vala alá, / hogy a völgynek zöld fűveit lássam; / hogy megnézzem, ha fakad-é a szőlő, / és a pomagránátfák virágzanak-é?
9. Nem tudtam, hogy az én elmém ültete engem / az én nemes népemnek díszhintájába.
10. Térj meg, oh Sulamit! / térj meg, térj meg, hogy nézzünk téged! / Mit néztek Sulamiton? / mintegy Machanaimbeli körtánczot!

7.

A Völegény és Menyasszony párbeszéde.

1. Oh mely szépek a te lépéseid a sarukban, / oh fejedelem leánya! / A te csípőd hajlásai olyanok, mint a kőönttyűk, / mesteri kezeknek míve.
2. A te köldököd, mint a kerekded csésze, / nem szűkölködik nedvesség nélkül; / a te hasad mint a gabonaasztag, liliomokkal körül kerítve.

3. A te két emlőd, mint két őzike, / a vadkecskének kettős fiai.
4. A te nyakad, mint az elefánttetemből csinált torony; / a te szemeid, mint a Hesbonbeli halastók, a sok népű kapunál; / a te orrod hasonló a Libánus tornyához, / mely néz Damaskus felé.
5. A te fejed hasonló rajtad a Kármelhez, / és a te fejedén hajadnak fonatékja a biborhoz, / a király is megköttetnék fürteid által!
6. Mely igen szép vagy és mely kedves, / oh szerelem, a gyönyörűségek közt!
7. Ez a te termeted hasonló a pálmafához, / és a te emlőid a szőlőgerézdekhez.
8. Azt mondám: felhágok a pálmafára, / megfogom annak ágait: / és lesznek a te emlőid, mint szőlőnek gerézdei, / és a te orrodnak illatja, mint az almának.
9. És a te ínyed, mint a legjobb bor, / melyet szerelmesem kedvére szürcsöl, / mely szóra nyitja az alvók ajkait.
10. Én az én szerelmesemé vagyok, / és engem kíván ő!
11. No, én szerelmesem, menjünk ki a mezőre, / háljunk a falukban.
12. Felkelvén menjünk a szőlőkbe, / lássuk meg, ha fakad-é a szőlő, / ha kinyílott-é virágja, / ha virágzanak-é a gránátalmaifák: / ott közlöm az én szerelmimet veled.
13. A mandragórák illatoznak, / és a mi ajtónk előtt vannak minden drágalátos gyümölcsök, ók és újak, / melyeket oh én szerelmesem, néked megtartottam!

8.

Az örökre egyesültek hűsége.

1. Vajha lennél nékem én atyámfia, / ki az én anyámnak emlőjét szopta, hogy téged kívül találván megcsókolnálak; / még sem utálnának meg engem.
2. Elvinnélek, bevinnélek anyámnak házába, / te oktatgatnál engem, / én meg borral itatnálak, fűszeressel, / gránátalma borral.
3. Az ő balkeze az én fejem alatt, / és jobbkezevel megölel engem.
4. Kényszerítlek titeket, Jeruzsálemnek leányai, / miért költenétek és miért serkentenétek fel a szerelmet, / mígnem ő akarja?

5. Kicsoda ez a ki feljő a pusztából, / a ki az ő szerelmeséhez támaszkodik? / Az almafa alatt költöttelek fel téged, / ott szült téged a te anyád, / ott szült téged a te szülőd!
6. Tégy engem mintegy pecsétet a te szívedre, / mintegy pecsétet a te karodra; / mert erős a szeretet, mint a halál, / kemény, mint a sír a buzgó szerelem; / lángjai tűznek lángjai, az Úrnak lángjai.
7. Sok vizek el nem olthatnák e szeretetet: / a folyóvizek sem boríthatnák azt el: / ha az ember minden házabeli marháját adná is e szeretetért, / mégis megvetnék azt.
8. Kicsiny hógunk van nekünk, / a kinek nincsen még emléke; / mit cselekedjünk a mi hógunk felől, / a napon melyen arról szót tesznek?
9. Ha ő kőfal, / építünk azon ezüstből palotát; / ha pedig ajtó ő, / elrekesztjük őt czédrus-deszkával.
10. Mikor én olyan leszek, mint a kőfal, / és az én emléim, mint a tornyok; / akkor olyan leszek ő előtte, / mint a ki békeséget nyer.
11. Szőlője volt Salamonnak Baálhamonban, / adta az ő szőlőjét a pásztoroknak, / kiki annak gyümölcséért hoz / ezer-ezer ezüst siklust.
12. Az én szőlőmre, mely én reám néz, nekem gondom lesz: / az ezer siklus, Salamon, tiéd legyen, / a kétszáz annak gyümölcsének őrizője.
13. Oh te, a ki lakol a kertekben! / A te társaid a te szódra figyelmeznak; / hadd halljam én is.
14. Fuss én szerelmesem, / és légy hasonló a vadkecskéhez, / vagy a szarvasnak fiához, a drága füveknek hegyein!

Énekek éneke

Reisinger János bevezető előadásával

Sulamit hangja Krnács Erika
Salamon király hangja Vajda Tibor

Dramaturg Gruik Ibolya
Reisinger János

Rendező Vajda Tibor

Megjelent a Biblia évében, 2008-ban

Kiadja a Vajdasági Magyar Művelődési
Intézet
Felelős kiadó és szerkesztő
Hajnal Jenő igazgató
Szerkesztette Gruik Ibolya
Borítóterv Léphaft Pál

Műszaki szerkesztő Beszédes István
A borító a szabadkai Grafoprodukt
Nyomdában készült 2008-ban
A kiadvány megjelenését a Magyar Nemzeti
Tanács támogatta
© *Vajdasági Magyar Művelődési Intézet, 2008*